

Derudover vil jeg sige, at det var med dyb undren, vi fra Socialdemokratiet så på det forlig, der så åbenbart er indgået.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at da ministeren fremsatte sit lovforslag, var der ganske mange ting i det, vi kunne støtte. Vi sagde også herfra, at vi var meget positivt indstillet, og sagde til ministeren, at der var enkeltområder, vi gerne ville forhandle om, men i virkeligheden syntes vi, at det var et ganske godt forslag. Det lå jo meget i tråd med vores skolesyn på en række områder, også i forhold til de undersøgelser, der har været, der viser, at tilsynet har været ganske lemfældigt, og at op mod 50 skoler overhovedet ikke har fået ført tilsyn. Vi har syntes, det har været vigtigt ikke så meget for friskolernes skyld, men for børnenes skyld og de forældre, der sætter børnene i friskole, at der var et ordentligt tilsyn.

Men efterfølgende har ministeren – og det må jeg sige er underligt – lavet forlig med de partier, der var mest kritiske over for ministerens eget lovforslag. Jeg har i betænkningen fået optrykt alle ministerens svar, tror jeg, det ene efter det andet, hvor hun roser sit første lovforslag. Jeg skal undlade at læse dem op i dag, men man kan ved selvsyn gå ind i betænkningen og finde det ene svar efter det andet fra friskoleforeninger, og det ene, hvor ministeren roser henvisningen til menneskerettigheder, roser udvidelsen af fagrækken, roser den måde, som man fører tilsyn på, og så ændrer man det natten over.

Det kan godt være – og jeg tror, det er rigtigt – at Venstre blev bange for sit eget bagland, men ministeren var meget, meget glad for sit lovforslag, og jeg skal gerne finde ministerens tale fra førstebehandlingen frem, og vi var også glade for det.

Nu har man på en række områder, synes jeg, udvandet forslaget, og det synes vi i virkeligheden er brandærgeligt.

Jeg anerkender, at der er kommet et styrket tilsyn, og jeg vil også sige, at det her går et skridt i den rigtige retning, men ikke så langt, som ministeren selv foreslog. Det er jo det, der er underligt.

Jeg skal også sige herfra, at vi ender med at ville støtte selve lovforslaget, men ikke ændringsforslagene, for dem ser vi som et tilbageskridt. Jeg skal også udtrykke dyb undren over, at en regering fremsætter et lovforslag, får støtte

til det her i salen, og så indgår man forliget med dem, der er de argeste modstandere.

Jeg ved ikke, om Venstre lider af sådan nogle personlighedskonflikter og måske skulle til psykolog, jeg tør ikke sige det, men der er i hvert fald nogle områder her, hvor man kan sige, at der i virkeligheden er meget stor forskel på, hvad man siger, og hvad man gør.

Men når det så er sagt, vil jeg sige, at der var et par enkeltområder, hvor vi gerne havde set en styrkelse af det, og regeringen kunne have fået et flertal igennem uden besvær og kunne have forhandlet med os. Jeg synes, det er ærgerligt, at man ikke ville forhandle.

Jeg skal pege på, at vi gerne havde set et stærkere kommunaltilsyn på området, således at vi havde fået et ensartet tilsyn i hele grundskolen.

Jeg skal pege på, at vi derudover også gerne havde set, at vores Evalueringsinstitut kunne være kommet ind på friskoleområdet. I dag er det jo fuldstændig frivilligt. Jeg skal sige, at vi bruger 3,2 mia. offentlige kroner på hele friskoleområdet. Vi har gang på gang fra Socialdemokratiets side ønsket, at vi også måtte lære af det meget gode forsøgs- og udviklingsarbejde, der jo sker på friskoleområdet. I øjeblikket er det sådan, at det er helt frivilligt for de frie skoler, om de vil være med.

Jeg synes, det er ærgerligt, når man modtager så mange offentlige kroner, at vi ikke må lære af det andre steder. Der har jo ikke været tvivl i nogen partiers hjerner om, at folkeskolen skulle medvirke, hvorfor så ikke friskoleverdenen, der jo i virkeligheden har friere rammer og bedre mulighed for at lave pædagogisk udvikling? Så synes vi, det er underligt, at de ikke må være med her.

Kl. 13.35

Men alt i alt må vi sige til ministeren, at vi gerne tilbyder lidt psykologhjælp. Vi synes, det er underligt, at man ender med at forhandle og lave et forlig med dem, som var de argeste modstandere. Man kunne bare være kommet, vi havde været villige til at se på både det ene og det andet, men det ville man ikke. Jeg tror, at ministeren i sidste ende blev bange for sit eget bagland og måske også det møde, der var på Fyn, hvor friskolerne jo fejrede deres 150-års-jubilæum, og så bange for det, at man glemte at orientere De Konservative, men den må man så tage med hinanden senere. Jeg forstår, at der er nye sager på vej.